

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/20/2018
Identifikačné číslo spisu: 5017200150
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5017200150.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky) MIKULTEX, a.s., so sídlom 1. mája 4312, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 46 490 175, právne zastúpená JUDr. Jánom Kasenčákom, advokátom, so sídlom Juraja Fándlyho 2136/7, 010 01 Žilina, proti žalovanému Okresnému úradu Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Andreja Kmeťa 17, 010 01 Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2017/002526/KRA zo dňa 27. januára 2017, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/37/2017-57 zo dňa 6. marca 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím Mesta Liptovský Mikuláš, ako prvoinštančného správneho orgánu, č. 19/2016-02/VZ zo dňa 28.09.2016 bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania správneho deliktu podľa § 106 ods. 3 písm. d) zákona č. 50/1976 o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Stavebný zákon“), ktorého sa dopustila tým, že ako vlastníčka od 05.05.2015 umožnila inej osobe užívanie stavby „V.“ súp. č. XXXX, na parc. č. KN-C 302/6, 302/10, 302/15 k. ú. F. Z. evidovanej na LV č. XXXX pred vydaním kolaudačného rozhodnutia, čím porušila § 76 ods. 1 Stavebného zákona, za čo jej bola uložená podľa § 106 ods. 3 písm. d) Stavebného zákona pokuta vo výške 1.000 €.

2. Na odvolanie žalobkyne žalovaný rozhodnutím č. OU-ZA-OVBP2-2017/002526/KRA zo dňa 27.01.2017 prvoinštančné rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu ako nedôvodnú.

4. Správny súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím žalovaného ako aj prvoinštančného správneho orgánu, že žalobkyňa umožnila inej osobe užívanie uvedenej stavby pred vydaním zákonom požadovaného kolaudačného rozhodnutia v zmysle § 76 ods. 1 Stavebného zákona, čím naplnila skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 106 ods. 3 písm. d) Stavebného zákona. Správny súd považoval za potrebné uviesť, že v zmysle § 123 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Tomuto oprávneniu vlastníka však zodpovedá povinnosť splniť všetky zákonom požadované podmienky potrebné na jej užívanie. Stavebný zákon je práve jedným z predpisov, ktorý upravuje podmienky výkonu vlastníckeho práva, napríklad jeho ustanovenie § 76, v zmysle ktorého sa kolaudačné rozhodnutie vyžaduje pre všetky stavby, pokiaľ pre ne neplatí osobitná úprava uvedená v zákone alebo v rozhodnutí. V tomto smere je v danej právnej veci zrejмый skutkový a právny záver žalovaného, s ktorým sa správny súd stotožnil, že v danom prípade je nadbytočné a v konaní nebol dôvod na to, aby prvostupňový správny orgán predkladal a zabezpečil pôvodné kolaudačné rozhodnutie na stavbu V.X. (tak ako to požadovala žalobkyňa) a že existencia tohto kolaudačného rozhodnutia je vzhľadom na skutkový stav irelevantná, pretože na uvedenú stavbu, bolo vydané dodatočné stavebné povolenie č. ÚRaSP 2014/05243-04/Zt zo dňa 19.03.2015, spojené so zmenou účelu stavby, a preto bolo povinnosťou žalobkyne ako stavebníka, pred užívaním stavby, resp. pred jej prenajatím inej osobe k užívaniu vopred požiadať o vydanie kolaudačného rozhodnutia. Správne konštatoval žalovaný aj vo vyjadrení k žalobe, že v danom prípade sa nejednalo o posudzovanie využitia pôvodnej stavby V., ale o novú skutočnosť a to, že pôvodné využitie tejto stavby bolo stavebným úradom zmenené, ku ktorému došlo vydaním stavebného povolenia na zmenu dokončenej stavby, spojenú so zmenou jej využitia na „BOX CLUB a bytovú jednotku“. Prvoinštančný správny orgán ako aj žalovaný teda správne vychádzali zo zistených skutočností a z dokladov, ktoré boli v rámci správneho konania zabezpečené, najmä z dodatočného stavebného povolenia ako rozhodnutia, ktoré je právoplatné, vykonateľné a ktoré je záväzné pre stavebníka, pričom požiadavka na kolaudáciu tejto stavby, potrebná pre jej riadne užívanie, resp. umožnenie jej užívania inou osobou bola zároveň určená aj v jeho výrokovej časti. Žalobkyňa preto bola povinná postupovať v zmysle § 76 ods. 1 Stavebného zákona, ktoré fakticky obmedzuje vlastníka nehnuteľnosti v užívaní nehnuteľnosti, až do vydania kolaudačného rozhodnutia. Inými slovami povedané, žalobkyňa práve vydaním dodatočného stavebného povolenia zo dňa 19.03.2015 bola už obmedzená v užívaní predmetnej stavby, ktorú pristavovala, nadstavovala, upravovala, ktoré obmedzenie trvá až do jej skolaudovania na základe rozhodnutia príslušného stavebného úradu. Z tohto dôvodu je argumentácia žalobkyne o existencii pôvodného kolaudačného rozhodnutia pre stavbu V., o vymedzení, akým spôsobom je stavbu V. možné užívať a následnom posúdení, či sa stavba užíva inak ako v súlade s vydaným kolaudačným rozhodnutím, o absencii tohto kolaudačného rozhodnutia v administratívnom spise, podľa názoru správneho súdu v danom prípade absolútne irelevantná. Za irelevantné možno považovať tiež okolnosti vyplývajúce z pôvodného kolaudačného rozhodnutia, na ktoré žalobkyňa poukazovala, a to spôsob a čas odkedy mohla byť stavba V. užívaná a aké má ktorýkoľvek vlastník povinnosti pri jej užívaní. Tieto skutočnosti nemajú žiaden vplyv na zákonnosť rozhodnutí žalovaného, ani prvoinštančného správneho orgánu a nezbavujú žalobkyňu ako stavebníka zodpovednosti za jej protiprávne konanie, užívanie neskolaudovanej stavby. Naopak, tieto námietky správny súd považuje aj za účelové, keď žalobkyňa v celej žalobe odkazuje len na vydané kolaudačné rozhodnutie (prítom vydané na stavbu pred jej zmenou) a absolútne opomína zásadný fakt, že bolo vydané rozhodnutie o dodatočnom povolení stavby dňa 19.03.2015, ktoré rozhodnutie novým spôsobom definovalo stavbu vo vlastníctve žalobkyne, povolilo (dodatočne, t. j. keď žalobkyňa predtým stavala v rozpore so zákonom) rozsiahle stavebné úpravy pôvodnej V. a určilo povinnosť stavebníkovi užívať stavbu len na základe kolaudačného rozhodnutia.

5. Nedôvodná je aj námietka žalobkyne týkajúca sa potreby zistenia spoločenskej škodlivosti predmetnej

stavby, ako jedného z pojmových znakov správneho deliktu. Kategóriu „spoločenskej škodlivosti“ pri inom správnom delikte ako ju charakterizovala žalobkyňa, je možné stotožniť so zákonnou kategóriou spoločenskej nebezpečnosti. Správnym deliktom sa rozumie (bez ďalšieho) také protiprávne konanie (porušenie, opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Zákony, ktoré označujú konkrétne konania za správne delikty, tieto definujú ako primárne formálnu kategóriu, pričom jej pojmovým znakom nie je pojem spoločenskej nebezpečnosti alebo „škodlivosti“. Z obsahu definície správneho deliktu sa však spoločenská nebezpečnosť úplne nevytratila, pretože je daná tým, že zákonodarca určité protiprávne konanie označil práve za túto formu protiprávneho konania, ktorou je správny delikt. Treba konštatovať, že pokiaľ je niektoré konanie označené ako konkrétny správny delikt (na rozdiel od iného konania), už toto jeho „povýšenie“ na správny delikt je vyjadrením jeho spoločenskej nebezpečnosti. Práve konanie žalobkyne, ktorým umožnila inej osobe užívať stavbu pred vydaním zákonom vyžadovaného kolaudačného rozhodnutia, naplnilo skutkovú podstatu správneho deliktu uvedenú v hmotnom práve ako delikt. Ak teda žalobkyňa naplnila svojím konaním dikciu § 106 ods. 3 Stavebného zákona, bez ďalšieho toto jeho správanie obsahuje takú mieru spoločenskej nebezpečnosti, že je postihnutelné ako iný správny delikt. Nedôvodná je preto námietka o nedostatočne zistenom skutkovom stave, keď nebolo jeho správanie posudzované z hľadísk stavebno-technických. Žalovaný v tejto súvislosti vo svojom rozhodnutí správne skonštatoval, že predmetom konania nebolo dokazovanie o spoločenskej škodlivosti užívania stavby, ale porušenie povinnosti vyplývajúcej stavebníkovi z § 76 Stavebného zákona.

6. Správny súd je preto toho názoru, že prvoinštančné rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, prvostupňový správny orgán v rámci správneho konania pri svojom rozhodovaní vychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu veci, ktorý bez akýchkoľvek pochybností svedčí o spáchaní iného správneho deliktu žalobkyňou na základe zabezpečených dôkazov. Rovnako žalovaný postupoval pri svojom rozhodovaní o odvolaní v súlade s § 59 ods. 1 Správneho poriadku, preskúmal napadnuté rozhodnutie (jeho vecnú správnosť a zákonnosť) v celom rozsahu, po jeho preskúmaní vyvodil správny právny záver a preto odvolanie zamietol a prvoinštančné rozhodnutie potvrdil.

7. Správny súd zároveň konštatoval, že napadnuté rozhodnutie netrpí vadou nepreskúmateľnosti, namietanou žalobkyňou a zodpovedá požiadavkám uvedeným v § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí v dostatočnom rozsahu vysporiadal s odvolacími dôvodmi podstatnými pre danú vec, jasným a zrozumiteľným spôsobom vyložil právny záver vo vzťahu k jeho rozhodnutiu, poskytol dostatočný výpočet všetkých relevantných skutočností, ktorými sa zaoberal a ktoré v postačujúcom rozsahu vyhodnotil a svoje závery riadne a presvedčivo odôvodnil. Napadnuté rozhodnutie vo svojom odôvodnení uvádza skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie žalovaného, akými úvahami bol žalovaný vedený pri jeho vydaní, obsahuje relevantné ustanovenia právnych predpisov, na základe ktorých žalovaný dospel k svojím záverom o naplnení znakov skutkovej podstaty stavebného správneho deliktu. Jediným dôvodom tvrdenej vady nedostatku dôvodov podľa žalobkyne mala byť absencia kolaudačného rozhodnutia vydaného na stavbu V. v správnom spise. Z vyššie uvedeného odôvodnenia vyplýva, že táto listina nie je potrebná na riadne vyhodnotenie skutkového stavu a pre posúdenie napadnutého rozhodnutia, preto táto námietka aj z týchto dôvodov nemôže byť úspešná.

8. Žalobkyňa tiež namietala, že pokiaľ existuje pochybnosť o oprávnenom spôsobe užívania stavby V., nemôže sa prvostupňový správny orgán uspokojiť so zistením kódu druhu stavby podľa vyhlášky č. 461/2009 Z. z., a už vôbec nie vtedy, ak táto stavba bola kolaudovaná omnoho skôr, ako podľa právnych predpisov začal byť zapisovaný na list vlastníctva kód druhu stavby. Tiež namietala, že žalovaný zamietnutím odvolania aproboval tento postup, čím mohlo dôjsť k vydaniu nezákonného rozhodnutia, pričom táto možnosť vydania nezákonného rozhodnutia vo veci samej spočíva v absolútnej nevedomosti prvoinštančného správneho orgánu a žalovaného o obsahu kolaudačného rozhodnutia. Správny súd v tejto súvislosti uviedol, že konkrétny spôsob užívania stavby pred jej zmenou, o ktorej bolo rozhodnuté rozhodnutím o dodatočnom povolení stavby zo dňa 19.03.2015, nie je pre naplnenie skutkovej podstaty dôležitý. Dôležitým je užívanie stavby po vydaní tohto dodatočného stavebného

povolenia bez kolaudácie týmto rozhodnutím povolenej zmeny stavby. Na aký účel bola stavba skolaudovaná pred touto stavebnou a užívacou zmenou, je právne irelevantné. Preto kód užívania podľa katastra nehnuteľností nie je priamy dôkaz spáchania iného správneho deliktu (týmto dôkazom je rozhodnutie o dodatočnom povolení stavby), ale ide o podporný dôkaz, ktorý svedčí o tom, že pred vydaním rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby bola stavba skolaudovaná s iným spôsobom užívania. O zmene využitia pôvodnej stavby a o jej stavebnej zmene (prístavba, nadstavba a stavebné úpravy) svedčí výrok právoplatného rozhodnutia o dodatočnom povolení zmeny stavby zo dňa 19.03.2015, ktorým je správny súd viazaný. Preto tiež nezabezpečenie listinného dôkazu - pôvodného kolaudačného rozhodnutia, vzhľadom na vydanie nového rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby, keďže sa nejedná o relevantný dôkaz, nemôže privodiť žiadnu vadu vytýkanú žalobkyňou.

9. Správny súd zamietol návrhy na vykonanie dokazovania pred správnym súdom uvedené v žalobe - predloženie podmienok obchodnej verejnej súťaže mestom Liptovský Mikuláš, na základe ktorého nehnuteľnosť bola zaradená do predaja a výsledky hospodárenia mesta Liptovský Mikuláš a jeho rozpočtových organizácií a záverečný účet. Správny súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný. V danom prípade správny súd nevezhliadol potrebu vykonať dokazovanie navrhnutými dôkazmi, pretože skutkový stav bol zistený úplne, náležite a dôsledne. Tieto návrhy sú nespôsobilé zvrátiť zistený skutkový stav. Ak by aj na základe vykonaných dôkazov bolo zistené, že nehnuteľnosť pri jej zaradení do predaja ako nepotrebného majetku bola či nebola budovou technickej vybavenosti, uvedené nie je relevantné pre naplnenie skutkovej podstaty, pretože po tomto odpredaji došlo k dodatočnému povoleniu zmeny stavby a zmeny účelu využitia stavby, pričom s konaním o dodatočnom povolení stavby nebolo spojené kolaudačné konanie. Naopak, podľa výroku dodatočného stavebného povolenia bolo žalobkyni zrejmé, že na užívanie ukončenej povolenej zmeny stavby je potrebné kolaudačné rozhodnutie v zmysle § 76 Stavebného zákona. To však nebolo vydané.

10. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 a § 168 S.s.p. tak, že účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

11. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, a to z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Sťažovateľka považovala nesprávne právne posúdenie konštatovanie, že žalobkyňa práve vydaním dodatočného stavebného povolenia zo dňa 19.03.2015 bola už obmedzená v užívaní predmetnej stavby, ktorú pristavovala, nadstavovala, upravovala, ktoré obmedzenie trvá až do jej skolaudovania na základe rozhodnutia príslušného úradu. Podľa názoru sťažovateľky takéto konštatovanie nemá oporu v žiadnom právnom predpise.

13. Za nesprávne právne posúdenie považuje sťažovateľka aj argumentáciu uvedenú v bode 10 napadnutého rozsudku. Podľa jej názoru správne orgány musia zisťovať spoločenskú škodlivosť predmetnej stavby, Ak určité konanie formálne napĺňa znaky skutkovej podstaty správneho deliktu tak musí byť preukázaná aj materiálna stránka, ktorou je nebezpečnosť pre spoločnosť, pretože štát nemôže sankcionovať konanie, ktoré nie je nebezpečné pre spoločnosť.

14. Z uvedených dôvodov navrhla kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a vec vráti prvoinštančnému správne orgánu na ďalšie konanie.

15. Žalovaný vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti nepodal.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

16. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. júna 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

17. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala zrušenia rozhodnutí správnych orgánov, ktorými bola sťažovateľke uložená pokuta vo výške 1.000 €, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia správnych orgánov, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľky sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených sťažovateľkou a žalovanými správnymi orgánmi, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 76 ods. 1 Stavebného zákona dokončenú stavbu, prípadne jej časť spôsobilú na samostatné užívanie alebo tú časť stavby, na ktorej sa vykonala zmena alebo udržiavacie práce, pokiaľ tieto stavby vyžadovali stavebné povolenie, možno užívať len na základe kolaudačného rozhodnutia.

Podľa § 82 ods. 1 Stavebného zákona kolaudačným rozhodnutím sa povoľuje užívanie stavby na určený účel, a ak je to potrebné, určia sa podmienky užívania stavby.

Podľa § 106 ods. 3 písm. d) Stavebného zákona stavebný úrad alebo inšpekcia uloží pokutu do 5 miliónov Sk právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá užíva stavbu bez kolaudačného rozhodnutia alebo v rozpore s ním, alebo ako vlastník stavby či iný oprávnený na jej užívanie umožní inej osobe užívanie stavby pred vydaním kolaudačného rozhodnutia alebo v rozpore s ním.

18. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľky nie sú dôvodné.

19. Kasačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, ktorý žalobu ako nedôvodnú zamietol. Z administratívneho spisu je zrejmé, že stavebný úrad - mesto Liptovský Mikuláš rozhodnutím č. ÚRaSP 2014/05243-04-Zt zo dňa 19.03.2015 rozhodol tak, že stavbu „V - prístavba, nadstavba a stavebné úpravy so zmenou využitia na BOX CLUB a bytová jednotka“ dodatočne povolil. V rozhodnutí sa nachádza poučenie, že ukončenú stavbu možno v zmysle § 76 Stavebného zákona užívať iba na základe kolaudačného rozhodnutia. Z administratívneho spisu tiež vyplýva, že sťažovateľka uzatvorila dňa 01.01.2015 nájomnú zmluvu na dobu neurčitú počnúc dňom 01.01.2015 so spoločnosťou PETON s.r.o., ktorou ponechala spoločnosti PETON s.r.o. (nájomcovi) do užívania predmetnú nehnuteľnosť spolu s vybavením a zariadením za účelom prevádzkovania športového zariadenia so zázemím.

20. Z dôvodu, že na uvedenú stavbu bolo vydané dodatočné stavebné povolenie č. ÚRaSP 2014/05243-04-Zt zo dňa 19.03.2015 spojené so zmenou účelu stavby, bolo povinnosťou sťažovateľky ako stavebníka, aby pred užívaním stavby, resp. v danej veci pred prenajatím stavby inej osobe, vopred požiadala o vydanie kolaudačného rozhodnutia. Existencia pôvodného kolaudačného rozhodnutia je v

tejto veci irelevantná, pretože v danom prípade sa nejednalo o posudzovanie využitia pôvodnej stavby V, ale o novú skutočnosť, a to, že pôvodné využitie stavby bolo stavebným úradom zmenené rozhodnutím č. ÚRaSP 2014/05243-04-Zt zo dňa 19.03.2015, teda v konaní sú rozhodujúce skutočnosti, ktoré nastali po uskutočnení stavebných úprav a s tým spojených prác na stavbe. Spôsob užívania predmetnej stavby pred jej zmenou, o ktorej bolo rozhodnuté rozhodnutím o dodatočnom povolení stavby zo dňa 19.03.2015, nie je pre naplnenie skutkovej podstaty podľa § 106 ods. 3 písm. d) Stavebného zákona dôležitý. Sťažovateľka bola z uvedeného dôvodu v užívaní nehnuteľnosti, pre ktorú bolo vydané dodatočné stavebné povolenie, až do vydania kolaudačného rozhodnutia obmedzená.

21. Kasačný súd mal na základe uvedeného za preukázané, že sťažovateľka svojím konaním, ktorým umožnila inej osobe užívanie predmetnej stavby pred vydaním kolaudačného rozhodnutia, naplnila skutkovú podstatu stavebného správneho deliktu podľa § 106 ods. 3 písm. d) Stavebného zákona.

22. K opakovaným kasačným námietkam sťažovateľky kasačný súd uvádza, že nie sú dôvodné. Kasačný súd poukazuje na odseky 9 a 10 napadnutého rozsudku kde sa krajský súd dôkladne vysporiadal s námietkami sťažovateľky a z ktorého odôvodnením sa kasačný súd stotožnil. Argumentácia krajského súdu je presvedčivá a v súlade s ustanoveniami Stavebného zákona, pretože stavebník je v užívaní nehnuteľnosti, pre ktorú bolo vydané dodatočné stavebné povolenie, až do vydania kolaudačného rozhodnutia obmedzený. Konanie sťažovateľky, ktorá umožnila inej osobe užívanie stavby pred vydaním kolaudačného rozhodnutia, naplnilo skutkovú podstatu správneho deliktu upravenej v § 106 ods. 3 písm. d) Stavebného zákona, a preto nebolo predmetom konania dokazovanie spoločenskej škodlivosti predmetnej stavby, ale porušenie ustanovení Stavebného zákona (§ 76).

23. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s opakovanými právnymi námietkami sťažovateľky sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

24. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

25. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.